

Պարույր Սևակ

Բարի գալուստ

Իմ սենյակի մեջ
Գարնան հալոցքի պատրանք էր ցրում
Լվացարանի ծորակը ծանոթ.
(Միրտըս կարոտ էր մտերի՛ւմ ձայնի)...
Ջրհորդաններում
Նորից տանջվում էր ջուրը թալկացած,
Որ մեկ-մեկ նաև ուշքի էր գալիս
Եվ ուրախ լալիս՝
Նո՛ւյն վաղածանոթ-ընտանի ձայնով.
(Միրտըս կարոտ էր հարագա՛տ ձայնի,
Որ դեռ չէ՛ր հնչում)...
Ապակիների լռության վրա
Անբուրմունք-անգույն ծաղկունքը ցրտի
Լուռ թախծում էին,
Ինչպես որ նույնիսկ բենգինն էր թախծում
Սառած-կանգ առած մեքենաների երակների մեջ.
(Միրտըս կարոտ էր սպասվա՛ծ ձայնի,
Որ պիտի՛ հնչեր)...
Ու ես կարծես թե շատ էի նման այն տիպ-նկարին,
Որ իր թափանցիկ թաղանթի ներքո
Տանջվում է սաստիկ, խեղդվում է ասես,

Ու երագում է մի ձեռք մանկական,
Որ թրջի իրեն
Ու շրջի թղթին:
Եկա՛ր,
Թրջեցիր քո քնքշանքի մեջ
Մանկականից էլ անմեղ ձեռքերով
Ու փակցրեցիր մաքրությանը քո,
Որ ես ազատվեմ ճնշող թաղանթից
Եվ պայծառացած գույներով գնգա՛մ...
Դո՛ւ չշտապեցիր,
Կյա՛նքը չուշացավ,
Որ... մեր անձնական օրացույցի մեջ
Մե՛կ օր էլ ներկի ալ-կարմիր գույնով
Եվ գորշությանն իր տա երանգ տոնի:
Եկա՛ր,
Որ (բա՛վ է) էլ չապավինեն
Կարոտ հոլովող բառերին ծխոտ,
Եվ որ (հերի՛ք է) ձեռքերս այլևս չստվեն կրկին:
Եկա՛ր,
Եվ եկար՝ առողջությա՛ն պես,
Որ... իմ երբեմնի
Հիվանդությունն էլ վերհիշեմ հիմա
Քնքշությամբ թաքուն
Եվ հասկանալի մի գորովանքով:
-Բարո՛վ ես եկել:
Եկա՛ր:
Եվ եկար՝ վարպետությա՛ն պես.
Փոքր-ինչ ուշացած, սակայն մեկընդմիշտ:
-Գալուստրդ բարի՛՛:
Եկա՛ր,

Որ նույնիսկ ամենաանգո՛ր բառը («Տե՛ր աստված»)՝
Հանկարծ վերածվի ամենագորե՛ղ բառի («Տե՛ր աստված»):
Տե՛ր ու սե՛ր աստված,
Իրավ չի՞ ասված,
Որ մահիճները երբ հարդարված են՝
Արդեն չե՛ն ասարում, արդեն մեռա՛ծ են:
Եկա՛ր,
Որ նրանք հարություն առնեն՝ սրբերի՛ նման...

25-29.II.1964թ.

Երևան